

Forfatter: Bang, Herman Joachim

Titel: BREV TIL: Ferslew, Anna Johanne Christine FRA: Bang, Herman Joachim (1884-06-24)

Citation: Bang, Herman Joachim: "BREV TIL: Ferslew, Anna Johanne Christine FRA: Bang, Herman Joachim (1884-06-24)", i *Fra Herman Bangs Journalistaar ved "Nationaltidende" 1879-84 - Minder, samlede omkring breve til mine forældre*, Gyldendalske Boghandel - Nordisk, s. 152. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002068945-000-shoot-L0020689450000013.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Herman Bangs Journalistaar ved "Nationaltidende" 1879-84 - Minder, samlede omkring breve til mine forældre

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

24—6—84.

— — Grunden til, kære Fru Ferslew, at jeg sender dette Brev til Dem og ikke til Deres Mand, skal De erfare. Jeg afsender det nu, fordi jeg er til Ende med mine Kræfter — om nogle Dage vilde jeg maaske ikke mere kunne samle mine Tanker. Tilgiv ogsaa, at det er springende og maaske forekommer Dem besynderligt, men nu, da jeg efter saa mange Kampe begynder derpaa, forstaar jeg ikke selv, hvorledes skal jeg udholde at bringe disse Linier til Ende.

Det er Jordpaakastelsen af mit hele Livs lykkeligste og bestandige Drøm. I al denne Tid, hvor jeg har arbejdet her, jeg tænkte hver Gang, jeg sejrede: Det er Begyndelsen til den Tid, hvor du ogsaa vil kunne blive Skuespiller. Fra min Barndom har jeg kun tænkt dette. Seer De: Altid vil Skuespilkunsten forekomme mig den mest levende; den viser os Mennesket i hans eget Billede, vort eget Ansigt, straalende af Glæde, fortvivlet af Sorg. Det er vore Skrig — det er vore Ords Tonefald — det er Livet selv. Og det er min Overbevisning, at til dette var jeg født. At mine Evner, som jeg saa tidt har dissekeret, undersøgt paany, mundede ud is. 153dette: Jeg eiede fremfor nogen Evnen til at „spille“ et Optrin i mine Romaner. Naar jeg skriver, taler jeg, naar jeg digter, spiller jeg Handlingen. Altid det samme. Og i Stilhed havde jeg udviklet mit Organ, anstrængt mig for at gøre dette spinkle Stof til et lydigt Instrument.

Saa smagte jeg en Dag, den første Dag den første Draabe af Seirens Vin. Den brændte mig. Jeg saa i en altfor lykkelig Drøm alt det opfyldt, som jeg havde levet paa og haabet paa. De store Ærgerrigheder, som jeg hører til, de har en egen vild Glæde ved at staa Maalet nær. Hele deres Liv kan strømme ud i et Glædens Minut. Saa vilde jeg forberede alt. Jeg reiste og holdt Foredrag. Lykken fulgte mig. Jeg saa ikke, at denne Sukces maaske mest skyldtes mine Fjender, mer end hvad jeg selv havde udrettet. Heldet syntes at følge mig overalt. Der var kun en Anstødssten, Pengene. Men Midlet til at komme ud af de ydmygende Forhold syntes let. Jeg kunde samtidig med at jeg erhvervede Rutinen til de store Opgaver, som ventede, tjene Penge: Jeg vilde spille i Provinserne. Aldrig er der fattet en skæbnesvangrere Beslutning. Mine Beregninger var ikke urimelige: jeg sagde: „Du har gjort Lykke i Kjøbenhavn, enfin — i værste Fald vil Provinserne være uforstaaende, de vil ikke vove at sætte sig op imod Resultatet af dit Spil i Byen“. Dette mente jeg og glemte, at noget direkte vidste man i Thisted ei om min Komædie her. Fremdeles vars. 154Provinserne det værste Sted at spille. Mine Fortrin kunde man næppe forstaa og alle mine Feil vilde ligge ligefor. Alt dette ser jeg nu — at jeg ikke saa det den Gang! Deres Mand var den eneste, som havde det sande Blik for Faren. Og jeg, som altid har raadet mig selv, adlyder aldrig andet end mit eget Ræsonnement, som kan tage Feil.

10*

Intet Menneske véd, hvad jeg har lidt. Man kan kun lide saaledes en Gang i sit Liv — saa afstumper selve Smerten vore Følelser — og vi blive, om ikke lykkeligere, saa dog i det mindste mindre modtagelige, men vi blive ogsaa haardere, bitre, inderst i vor Sjæl ubøieligere.

Jeg har i en Krog af mit Minde saa smertelige Erindringer, at jeg føler en kold Grusomhed mod alle Mennesker.

Saa har jeg villet sætte min Krig igennem. Ja — at jeg faar skrevet disse Ord — og jeg har opgivet dette — jo — opgivet det. Lad mig saa ikke tale mere derom. Verden skal kunne se Frugterne af min Beslutning. De er disse: At saa vist som jeg aldrig i ti Aar har sat mine Fødder paa nogen Dilettant-Scene, vaavist vil jeg aldrig mer, hverken privat eller offentlig spille Komædie.

Jeg vil fremdeles leve for at stige saa højt jeg kan og „Nationaltidende“ skal, om Deres Mand vil det, være min Mark. Jeg indser, at jeg kun kan seire ved at samle mine Kræfter; jeg skal samle dem. „Fædra“ er dramatiseret. Bjerring og Kancelliraaden ¹⁾ s. 155vil have den til „Sarah“. Jeg ved, at et stort Navn gemmes i dette Drama, men jeg vil ej eventyrlige Foretagender. Via Tyskland kan Stykket langsomt vinde sig Vej. — —

Jeg vil ikke, at man for Fremtiden skal sige noget paa mig. Min Gæld skal jeg betale. Mit Hus er opløst, eller bliver det i August. Værelse til mig har jeg leiet. Men for at gøre alt dette muligt, og min Genkomst lettere, maa jeg have en Tid. Mit Sind og mit Legeme trænger til Ro. At faa „Fædra“ frem i Tyskland er et Paaskud til at opholde mig dér. — —

Jeg antager, jeg kunde vende tilbage i min gamle Plads ved Bladet — det vil sige med 300 Kr. om Maaneden. Naar jeg da var der for 200 kunde de nødvendige Penge aftjenes i 1½ Aar. Naar jeg flytter o. s. v. kan jeg leve. De skal se, ogsaa i Penge skal jeg blive fornuftig. Tilgiv mig, at jeg ei skriver mer, men jeg er for træt. Jeg taaler intet i denne Tid og Bevægelsen overvælder mig.

— — Tilgiv den daarlige Skrift, men Slutningen af Brevet er skrevet i Sengen. Svar mig snart, da Ventetid altid er svær.

Deres hengivne
Herman Bang.

Bang, Herman Joachim, *Fra Herman Bangs Journalistaar ved "Nationaltidende" 1879-84 - Minder, samlede omkring breve til mine forældre,*

Nørregade 45 K.